

STOWARZYSZENIE OBRONA ZWIERZĄT
ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów
tel. 607-171-458, www.obrona-zwierzat.pl
KRS 0000292939 REGON 260199276 NIP 656-22-72-801
Alior Bank S. A. **75 2490 0005 0000 4500 7398 2092**

“Możemy człowieka ocenić po tym, jak traktuje zwierzęta” - Immanuel Kant (1724-1804)

Jędrzejów, 17.03.2015 r.

Sąd Rejonowy w Limanowej

za pośrednictwem

Prokuratury Rejonowej

w Limanowej

Zażalenie na postanowienie z dnia 10.02.2015 r., sygn. akt Ds. 1727/2014

o odmowie wszczęcia śledztwa

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt, organizacja społeczna, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, pokrzywdzony w sprawie sygn. akt Ds. 1727/2014, składa zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez Andrzeja Gąsienicę-Makowskiego, Pawła Skawińskiego i Dyrektora Tatrzańskiego Parku Narodowego Szymona Ziobrowskiego, w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2009 roku do dnia 05.01.2015 roku w Zakopanem, poprzez niepodjęcie działań zmierzających do likwidacji transportu konnego na odcinku drogi powiatowej K1649 Palenica Bialczańska – Włosienica, skutkiem czego w wyniku oddziaływania końskich podków na nawierzchnię wymienionej drogi spowodowali jej degradację, czym działali na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Skarżący zarzuca rozstrzygnięciu:

1. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k., poprzez niedopuszczenie jako dowodu opinii biegłego z zakresu budownictwa drogowego;
2. naruszenie zasady obiektywizmu organów procesowych, poprzez oparcie się głównie na twierdzeniach osób bezpośrednio zainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy, tj. Andrzeja Gąsienicy-Makowskiego, Pawła Skawińskiego i Szymona Ziobrowskiego, z pominięciem spostrzeżeń zawiadamiających.

Skutkiem wymienionych wyżej błędów w procedowaniu jest błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że droga powiatowej K1649, na odcinku Palenica Bialczańska – Włosienica, w okresie od 2009 do 2015 r., nie została w sposób znaczący uszkodzona wskutek eksploatacji przez zaprzęgi parokonne, z użyciem koni podkutych z zastosowaniem tzw. haceli.

Skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Prokuratorowi w celu wszczęcia postępowania przygotowawczego, w ramach którego dopuszczony zostanie dowód z opinii biegłego z zakresu budownictwa drogowego.

Uzasadnienie

W ocenie skarżącego najistotniejszym elementem stanu faktycznego sprawy jest ustalenie, czy droga powiatowa K1649, na odcinku Palenica Bialczańska – Włosienica, w okresie od 2009 do 2015 r., wskutek eksploatacji przez zaprzęgi parokonne, ciągnięte przez konie podkute z zastosowaniem tzw. haceli, została w sposób znaczący uszkodzona, czy też nie została uszkodzona.

Na okoliczność, że w/w droga nie została uszkodzona przez zaprzęgi parokonne, prowadzący postępowanie przygotowawcze przeprowadził następujące dowody (str. 3-4 uzas. postanowienia):

- pozyskał przedremontową dokumentację budowlaną z 2008 r.;
- pozyskał informację z Zarządu Powiatu Tatrzańskiego (k. nr 31);
- rozpytał Andrzeja Gąsienicę-Makowskiego, Pawła Skawińskiego i Dyrektora Tatrzańskiego Parku Narodowego Szymona Ziobrowskiego.

Na podstawie powyższych dowodów autor postanowienia ustalił, że droga nie jest uszkodzona na wskutek eksploatacji przez zaprzęgi parokonne.

W ocenie skarżącego stanowisko to jest oczywiście błędne.

Pierwszy z przywołanych dowodów w postaci dokumentacji pod nazwą „Odbudowa drogi powiatowej nr 1649K Łysa Polana – Morskie Oko na odcinku 0+050 – 8+150 w Gminie Bukowina Tatrzańska w ramach usuwania skutków klęsk żywiołowych z 2008 roku”, nie może mieć żadnego znaczenia dla oceny, czy droga ta, wskutek eksploatacji przez zaprzęgi parokonne, ciągnięte przez konie podkute z zastosowaniem tzw. haceli, została w sposób znaczący uszkodzona.

Drugi z powołanych dowodów, w postaci informacji z Zarządu Powiatu Tatrzańskiego powinien zostać oceniony z wielką ostrożnością. W uzasadnieniu skarżonego postanowienia brak jednak jakiegokolwiek refleksji na temat tego, w jaki sposób Zarząd Powiatu jest umiejscowiony w ramach

władz powiatu, i jaką rolę w Zarządzie Powiatu Tatrzańskiego pełnił (w okresie którego dotyczy zarzut) Andrzej Gąsienica-Makowski. Oczywistym jest, że stanowisko Zarządu Powiatu, na który wpływ jako jego przewodniczący ma jeden z głównych zainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy, nie może być bez zastanowienia przyjmowane jako prawdziwe. Nie można też, bez głębszej analizy, czynić ustaleń faktycznych opartych na stanowisku organu, którym kieruje jeden z głównych zainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy.

Podobne uwagi należy poczynić względem oświadczeń złożonych przez Andrzeja Gąsienicę-Makowskiego, Pawła Skawińskiego i Dyrektora Tatrzańskiego Parku Narodowego Szymona Ziobrowskiego. Wszyscy trzej stwierdzili, że przedmiotowa droga nie jest uszkodzona wskutek wbijania w jej nawierzchnię tzw. haceli. Autor skarżonego postanowienia przyjmuje te twierdzenia za prawdziwe, bez najmniejszej choćby refleksji nad ich znaczeniem. Oczywistym jest przecież, że przyznając, iż droga została zniszczona w sposób opisany przez zawiadamiających, wymienione osoby, za zgodą których na wymienionej drodze odbywa się ruch tzw. fasiągów, doprowadziłyby do wszczęcia niekorzystnego dla siebie postępowania. W tej sytuacji Prokurator winien wykazać się szczególną ostrożnością w ocenie tych dowodów.

Oświadczenie trzech głównych osób zainteresowanych w newszczeniu postępowania zgodnie z zawiadomieniem (w tym jednej z nich działającej także poprzez Zarząd Powiatu Tatrzańskiego), zostały przez prowadzącego postępowanie przygotowawcze przeciwstawione własnym spostrzeżeniom zawiadamiających, którzy jednakże przedmiotową drogę na własne oczy widzieli.

Logiczna analiza zawiadomień złożonych w sprawie powinna doprowadzić Prokuratora do namysłu przynajmniej w jednym punkcie. Zawiadamiający wskazywali, że siła uderzenia podkutego kopyta w nawierzchnię drogi wynosi przeciętnie pół tony. Nie jest to więc zwyczajny sposób oddziaływania pojazdu na nawierzchnię jezdni. Autor postanowienia powinien zatem zastanowić się, czy rzeczywiście nie dochodzi do jej niszczenia podczas takiej eksploatacji, przy wykluczeniu uszkodzeń wskutek eksploatacji przez pieszych turystów i powodowanych siłami przyrody, takich jak podmycia, czy wyrwy w poboczach, które są możliwe do odróżnienia od śladów ryflowania pozostawionych przez haciele.

Prokurator tymczasem nie poddał żadnej analizie treści złożonych oświadczeń, a przyjmując z wiarą dziecka stanowisko jednej strony, nie wyjaśnił jednocześnie dlaczego takiej wiary nie znalazł dla stanowiska zawiadamiających. Nie wyjaśnił przyczyn, dla których twierdzenia osób zainteresowanych newszczeniem śledztwa postawił ponad oświadczeniami osób występujących w ochronie interesu publicznego.

Pomijając wyżej zaprezentowane kwestie, zwrócić należy uwagę na rażący i zupełnie obiektywny błąd autora postanowienia.

W sytuacji kiedy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyboru stanowiska jednej ze stron, zasadnym i celowym wydaje się poszukiwanie dowodów o walorach obiektywnych. Tymczasem Prokurator całkowicie zaniechał tej możliwości. Z uzasadnienia nie wynika bowiem, aby dokonał on własnych procesowych czynności na miejscu domniemanego przestępstwa (nie dokonał oględzin uszkodzonej drogi). A już zupełnie kardynalnym błędem jest niedopuszczenie w sprawie biegłego, który po przeprowadzeniu badań, sporządziłby specjalistyczną opinię. W przypadku kiedy zasadniczą kwestią jest ustalenie, czy nawierzchnia drogi, wskutek kilkuletniego wbijania w nią haceli, została uszkodzona czy też nie, wręcz oczywistym jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa drogowego.

Podsumowując, postępowanie i kończące je postanowienie, obarczone takimi błędami, nie mogą się ostać w obecnym kształcie. Postępowanie powinno być uzupełnione o opinię biegłego, a decyzja Prokuratora musi zawierać odniesienie się do tej opinii oraz głęboką analizę treści relacji złożonych przez Andrzeja Gąsienicę-Makowskiego, Pawła Skawińskiego i Szymona Ziobrowskiego - osoby osobiście zainteresowane w niewszczynaniu postępowania karnego w tej sprawie.

Po prawidłowym ustaleniu faktu, o którym mowa w zażaleniu, aktualne staną się kwestie z zakresu ocen prawnych, tj. zaproponowane przez skarżącego kwalifikacje z art. 165 § 1 pkt 3 k.k. i art. 296 § 3 k.k.